

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **D. O.**, narozený X
státní příslušnost Ruská federace
bytem X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2025, č. j. MV-95560-6/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného 24. 7. 2025, č. j. MV-95560-6/SO-2025, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 29. 4. 2025, č. j. OAM-29250-18/DP-2024, kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění žalobce ze svého území.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně konstatoval, že z provedeného dokazování ve věci vyplynulo, že byl odsouzen v Litevské republice pro nezákonné obchodování s lidmi, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 6 měsíců a trest vyhoštění z Litevské republiky s platností do 28. 3. 2029, v důsledku kterého byl vložen do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“).
3. Následně namítl, že správní orgány porušily § 3, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se nevypořádaly s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, resp. v projednávaném případě neprovedly rozsudek litevského soudu o jeho odsouzení. Uvedl, že ačkoliv je pravdou, že svým jednáním naplnil znaky dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, daný postup vůči jeho osobě byl přípustný pouze za situace, že by byl shledán přiměřeným ve vztahu k osobnímu a rodinnému životu žalobce. Žalovaný měl tedy v řešené věci zkoumat závažnost protiprávního jednání žalobce a poté ho konfrontovat s vazbami na území České republiky (nadto při absenci vazeb k domovskému státu). Žalobce též připomněl, že během letitého pobytu na území České republiky nebyl projednáván pro protiprávní jednání.
4. Napadené rozhodnutí se pak podle žalobce nezabývá jeho návrhem dle § 52 správního řádu na provedení jeho účastnického výslechu, v rámci kterého mohl objasnit aktuální náhled na jím spáchanou trestnou činnost (resp. sebereflexi). V tomto ohledu žalobce zdůraznil, že dotčená právní úprava vychází z požadavku přiměřenosti rozhodnutí, což v této věci nebylo dodrženo.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru podaná žaloba nepřináší žádnou novou argumentaci. Žalovaný poté shrnul, že v posuzovaném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí předmětné žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s dotčenými právními předpisy. Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byla správními orgány posouzena na základě jim známých skutečností.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

8. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008- 78, ze kterého plyne, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
10. Soud se tedy ve světle citované judikatury nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu žalobcem tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí, který spatřoval obecně v tom, že se správní orgány nevypořádaly s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí, resp. s neprovedením rozsudku litevského soudu o jeho odsouzení a že se nezabývaly jeho návrhem na provedení účastnického výsledku. Rovněž tak neměla být dostatečně zkoumána otázka přiměřenosti napadeného rozhodnutí stran závažnosti protiprávního jednání žalobce a jeho vazeb na území České republiky.
11. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
12. S odkazem na výše uvedené ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, nebo ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Není tudíž přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgány podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývají a vysvětlí, proč nepovažují argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereagují na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Jinak řečeno, správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze také na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.

13. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
14. Vycházejí z dříve popsání je ve věci třeba uvést, že je z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým a obsahem spisové dokumentace naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný v projednávané věci podle hodnocení soudu dostal, neboť srozumitelně popsal jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč žalobcově argumentaci uplatněné ve věci nepřisvědčil. Jedná-li se konkrétně o již shora rekapitulovanou povšechnou žalobní námitku, že se žalovaný neměl dostatečně vypořádat s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, resp. s neprovedením rozsudku litevského soudu o jeho odsouzení a návrhem na provedení výsledku žalobce, soud k tomu uvádí, že bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz str. 5 až 6) jasné vyloženo, proč nebyl samotný rozsudek litevského soudu o odsouzení žalobce ve věci rozhodný. Žalovaný přitom srozumitelně a přehledně konstatoval, že v projednávaném případě proběhlo mezi Českou republikou a Litevskou republikou v souladu s čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy a v souladu s čl. 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1861, řádné konzultační řízení, v rámci něhož správní orgány v řešené věci zjistily a ověřily veškeré relevantní informace, které svědčily pro vydání napadeného rozhodnutí, jelikož byl odpovídajícím způsobem zjištěn důvod (tj. spáchání závažného trestného činu) a platnost rozhodnutí o vyhoštění žalobce litevským státním orgánem. Stejně tak se z odůvodnění napadeného rozhodnutí podává, proč správní orgány v předmětném řízení neprovedly žalobcem navržené doplnění dokazování jeho vlastním výsledkem. Ten byl totiž vyhodnocen jako zjevně nadbytečný, neboť měl žalobce ve správním řízení najisto možnost uvádět veškeré rozhodné okolnosti v rámci svých vyjádření ve věci. K tomu žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu doplnil, že správní orgány obecně nejsou povinny vyhovět jakémukoliv důkaznímu návrhu účastníka řízení, přičemž výsledek účastníka není určen k tomu, aby při něm tento uváděl svá tvrzení o rozhodných skutečnostech, popř. aby se touto formou vyjadřoval ve věci samé. Možná k tomu v nadepsaných částech odkázat i

na srozumitelné a přehledné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí OAMP (viz str. 2 až 4).

15. Rovněž tak lze jako přezkoumatelné hodnotit napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým v části týkající se posouzení jeho přiměřenosti ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce. V daném ohledu se správní orgány zabývaly (krátkou) pobytovou historií žalobce na území, když uvedly, že žalobce do České republiky přicestoval v roce 2021 za účelem studia na vysoké škole – bakalářského studijního programu. Zdůrazněna poté byla závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti, za kterou byl v Litevské republice odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a jež současně vedla i k jeho vyhoštění. Popsáno bylo také to, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné vazby – je svobodný a bezdětný, přičemž jeho rodiče a sourozenci žijí v Ruské federaci, žalobce zde nevlastní nemovitosti (pobývá v pronajatém bytě) a je v produktivním věku. Zároveň bylo zmíněno, že jeho vztah k zemi původu nebyl od roku 2021 zcela zpřetrhán. V řešeném případě tudíž žalovaným nebyl shledán nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. I v této části tedy bylo z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně možné vysledovat úsudek žalovaného (viz str. 6 až 7 napadeného rozhodnutí ve spojení se str. 3 až 4 prvostupňového rozhodnutí).
16. V projednávaném případě tak žalovaný dle názoru soudu jasným způsobem vyložil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Žalobce pak v podané žalobě (toliko povšechnou argumentací) zcela pominul nadepsané skutečnosti srozumitelně podávající se z odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým a obsahem správního spisu.
17. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastním závěrem učiněným ve věci. Správnost či nesprávnost právního názoru žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti a případných jiných vad řízení. K tomu je příležitým připomenout fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
18. Úvodem věcného posouzení žalobcovy argumentace je třeba upozornit na fakt, že řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je správním řízením o žádosti cizince. Předmětné řízení je tedy primárně ovládáno dispoziční zásadou, a bylo proto ve vlastním zájmu žalobce tvrdit a osvědčit naplnění zákonných podmínek k udělení pobytového oprávnění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 358/2017-33, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25, či a ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Žalobce byl tudíž povinen jednoznačně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. např. rozsudky nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 371/2018-29, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, nebo ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57). Jinými slovy, v řízení o podané žádosti ležela primární povinnost jednat aktivně na samotném žalobci, nikoliv na OAMP (či poté na žalovaném).
19. K tomu je případným citovat i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41, z něhož vyplývá, že „[j]e ve vlastním zájmu cizince, aby k podání žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a k řízení o ní přistupoval se vší vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. (...) Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. (...). Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje.“

20. Pokud se tedy žalobce v podané žalobě aktuálně omezil na prostou argumentaci toliko naznačující, že správní orgány řádně neobjasnily skutkový stav, aniž by jakkoliv relevantně indikoval, jaké (rozhodné) skutečnosti, odlišné od těch, které byly vzaty za základ vydaných rozhodnutí, nebyly zjištěny (resp. zohledněny), nemohl soud této obecné námitce přisvědčit, neboť shledal, že správní orgány zjistily skutkový stav projednávané věci v souladu s § 3 správního řádu, přičemž měly dostatek podkladů, aby mohly rozhodnout o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
21. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.
22. Dle § 35 odst. 3 téhož zákona dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
23. Podle § 37 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
24. V souvislosti s dotčeným ustanovením zákona o pobytu cizinců je případným poukázat také na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2021, č. j. 3 Azs 194/2020-45, že „mezi českou a norskou stranou došlo v souladu s čl. 25 Schengenské úmluvy k řádnému konzultačnímu řízení, v rámci něhož byly zjištěny a ověřeny dostatečně konkrétní informace, které pro svoji závažnost opravňovaly správní orgány ke zrušení platnosti povolení stěžovatelky k dlouhodobému pobytu. Posouzení, zda se jedná o dostatečné důvody k odnětí povolení k dlouhodobému pobytu, přitom spadá do výlučné pravomoci smluvní strany, která povolení vydala. S ohledem na vnitrostátní právní úpravu české správní orgány nemají oprávnění přehodnocovat skutkový závěr o důvodnosti jejího vyhoštění z Norska. Jejich úkolem bylo pouze ověřit existenci rozhodnutí vydaného norskými správními orgány, které bylo důvodem záznamu v SIS a tvořilo tak podklad pro vytvoření překážky dlouhodobého pobytu na území České republiky, což učinily.“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 7 Azs 31/2017-21).

25. Přílehlavým je odkázat také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2012, č. j. 9 Ca 75/2009-29, č. 2697/2012 Sb. NSS, podle kterého „nejen za účelem snadného zjištění, zda cizinci bylo v jiném členském státu EU (případně ve smluvním státu uplatňujícím společný postup ve věci vyhošťování) uděleno vyhoštění, je na základě Úmluvy (čl. 92 až čl. 119) uvedena databáze – Schengenský informační systém (SIS). Jedním z údajů tvořících tuto databázi jsou údaje o cizincích, o kterých je veden záznam pro účely odepření vstupu. Ty jsou do SIS podle čl. 96 odst. 1 Úmluvy zařazeny na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatých příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v SIS v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, má podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy dojít mezi smluvní stranou (státem), která takový záznam pořídila, a smluvní stranou, která cizinci vydala povolení k pobytu, ke konzultačnímu řízení, jehož cílem je zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Podoba konzultačního řízení prováděného podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy není nijak upravena, a již z tohoto důvodu žalobkyně nemá veřejné subjektivní právo požadovat, aby konzultační řízení probíhalo určitým (jí navrhaným) způsobem, a to tím spíše, že sama není stranou tohoto řízení. Konzultační řízení vedené podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy dle názoru soudu spočívá ve vzájemné výměně informací mezi oběma smluvními stranami, při které je toliko ověřováno, zda cizinec, jehož se týká záznam pro účely odepření vstupu, je totožný s cizincem, kterému byl udělen dlouhodobý pobyt, a dále to, kterým správním orgánem a z jakého důvodu bylo cizinci uděleno vyhoštění a zda neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění, popř. zda jeho platnost nebyla v mezidobí zrušena. Uvedený závěr vyplývá ze skutečnosti, že podkladem pro provedení záznamu do SIS pro účely odepření vstupu je rozhodnutí přijaté příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy (čl. 96 odst. 1 Úmluvy). Je-li podkladem pro záznam do SIS rozhodnutí o správním vyhoštění, jak tomu bylo i v nyní projednávané věci, nemohou být v rámci konzultačního řízení zjišťovány jiné skutečnosti než ty, které vyplývají z rozhodnutí o správním vyhoštění (...). Z výše uvedeného lze dovodit, že ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona postačí, jestliže policie na základě informací získaných ze SIS zjistí, že cizinci bylo v jiném členském státu EU uděleno vyhoštění a toto zjištění v následně vedeném konzultačním řízení ověří co do důvodů a platnosti záznamu o vyhoštění, popř. dalších okolností významných pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Je přitom plně na uvážení policie (zde české strany), zda takto získané informace vyhodnotí jako dostatečný důvod k odnětí dříve vydaného povolení k pobytu. Česká strana není při tomto posouzení vázána názorem druhé smluvní strany, se kterou je konzultační řízení vedeno. Z dikce článku 25 odst. 2 Úmluvy zřetelně vyplývá, že smluvní strana, která záznam o cizinci v SIS pořídila, konzultuje smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda (u této strany) existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Jinými slovy řečeno, smluvní strana, která záznam o cizinci v SIS pořídila, v průběhu konzultačního řízení zjišťuje, zda záznam o cizinci, který v SIS pořídila, je pro druhou smluvní stranu dostatečným důvodem k tomu, aby cizinci odňala dříve vydané povolení k pobytu. Pouze a právě to je smyslem konzultačního řízení.“ (srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 5. 2020, č. j. 62 A 75/2018-42).
26. V posuzované věci přitom nebylo jakéhokoliv sporu o tom, že žalobci bylo v Litevské republice uloženo vyhoštění z území do dne 28. 3. 2029, neboť zde spáchal závažný trestný čin „Nezákonné obchodování s lidmi přes státní hranice“, za který byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 6 měsíců. Dle litevských státních orgánů pak toto jednání žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek a společnost, a tudíž mu bylo uloženo právě výše odkazované vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Podle zdejšího soudu poté z ničeho neplyne, že by v rámci rozhodování podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců měl správní orgán vycházet přímo z odsuzujícího trestního rozhodnutí, které následně vedlo jiný členský stát EU k vyhoštění žalobce a k zahájení konzultačního řízení s Českou republikou. Ostatně v nyní projednávané věci je třeba poukázat na fakt, že ve správním spisu je založena kopie rozhodnutí o vyhoštění žalobce z Litevské republiky včetně překladu – viz konzultace mezi členskými státy podle čl. 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1861 ze dne 17. 12. 2024, č. j. PPR-390264/MPS-2024-CZ-1257807/2024-LPA. Z tohoto rozhodnutí migračního oddělení Ministerstva vnitřních věcí Litevské republiky se zároveň dostatečným způsobem podává popis trestné činnosti žalobce spáchané na území Litevské republiky (tj. okolnosti jednání žalobce), jakož i její právní kvalifikace, resp. zde byl rekapitulován odsuzující trestní rozsudek Krajského soudu v Panevėžis (Litevská republika). Předmětné rozhodnutí též konstatuje žalobci uložený nepodmíněný trest odnětí svobody a jeho následný výkon, přičemž dále uvádí, že žalobce spáchal trestnou činnost úmyslně (nikoliv spontánně či z nevědomosti) a za plného vědomí možných důsledků. Zdůrazněna zde byla i skutečnost, že obchodování s lidmi je závažným přeshraničním zločinem, poskytujícím velké příjmy organizovaným zločineckým skupinám podporujícím nelegální migraci, s extrémně negativními důsledky pro společnost, a žalobce byl proto shledán jako hrozba pro bezpečnost státu a veřejný pořádek. Uvedené je tedy podle zdejšího soudu zcela dostatečným podkladem pro posouzení toho, zda byl dopad namítaného rozhodnutí učiněného v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců v daném případě přiměřený jeho důvodům. Jinak řešeno, soud za vyvstálé situace neshledal (relevantního) důvodu, pro který by neprovedení rozsudku litevského soudu o odsouzení žalobce, bylo třeba ve věci hodnotit jako nedostatečně zjištěný skutkový stav (mj. stran závažnosti protiprávního jednání žalobce), tedy v rozporu s § 3 správního řádu.
28. Závěrem se soud zabýval povšechnou žalobní námitkou, že je napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou proporcionality (§ 174a zákona o pobytu cizinců), neboť ve věci nebyly řádně zohledněny vazby žalobce na území České republiky a délka jeho pobytu zde.
29. V tomto ohledu lze v obecné rovině doplnit, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc pak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26). Současně je však nutno konstatovat, že rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ předmětného rozhodnutí nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28; a nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).
30. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42, či obdobně v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41, bylo též konstatováno, že „[u]dělení pobytového oprávnění (...) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele. Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl

zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu (pozn. soudu – zde dlouhodobého pobytu) a nelze jej tedy přijmout.“

31. Stěžejní je pak v řešeném případě skutečnost, že správní orgány v kontextu nekonkrétních tvrzení žalobce učinily vlastní zjištění stran jeho soukromého a rodinného života na území (viz obsah spisové dokumentace), přičemž se na jejich základě v odůvodnění namítaných rozhodnutí srozumitelně a přehledně zabývaly právě otázkou možného dotčení života žalobce v České republice, jak už ostatně bylo zdejším soudem dříve vyloženo. Soud poté stejně jako správní orgány nijak nezpochybňuje fakt, že žalobce na území České republiky pobývá od roku 2021 za účelem studia na vysoké škole (vyjma jeho výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody v Litevské republice), což však nepovažuje za dlouhou pobytovou historii na území, resp. z tohoto faktu nelze bez dalšího dovodit, že by byl vztah žalobce k zemi původu zcela zpřetrhán. Zjištěno bylo také to, že žalobce na území České republiky nemá žádné rodinné vazby – je svobodný a bezdětný, přičemž jeho rodiče a sourozenci žijí v Ruské federaci, žalobce zde nevlastní nemovitosti (pobývá v pronajatém bytě) a je v produktivním věku. V daném ohledu přitom sám žalobce v průběhu správního řízení, ani v podané žalobě, nezmínil žádnou konkrétní informaci stran jeho sociálních, ekonomických či jiných vazeb na území České republiky, resp. skutečnost, která by zjištění správních orgánů jakkoliv zpochybňovala. V této souvislosti tedy správní orgány odpovídajícím způsobem hodnotily i charakter a závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti, za kterou byl v Litevské republice odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a jež současně vedla k jeho vyhoštění. Také v této části žalobní argumentace tudíž soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí.
32. Pro úplnost soud v řešeném případě dodává, že v recentním usnesení ze dne 3. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2213/24, Ústavní soud opětovně připomněl svoji ustálenou judikaturu, podle níž ústavně zaručené subjektivní právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. také usnesení téhož soudu ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. I. ÚS 1370/21).
33. Namítl-li dále žalobce bez bližší argumentace, že žalovaný neprovedl jeho účastnický výslech, a to v kontextu posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho života, pak soud ani v tomto ohledu neshledal, že by žalovaný ve věci jakkoliv pochybil.
34. Judikatura Nejvyššího správního soudu totiž považuje provedení výslechu účastníka řízení v pobytových věcech za výjimečný důkazní prostředek, který se má využít jen tam, kde nelze rozhodné skutečnosti zjistit jiným způsobem nebo kde vyvstane potřeba postavit najisto určité sporné skutečnosti či vyjasnit rozporná vyjádření samotného cizince. Je pravidlem, že správní orgány v podobných případech často vycházejí jen ze skutečností zřejmých z obsahu úředních evidencí a z toho, co ohledně svých soukromých poměrů písemně sdělí sám dotčený cizinec, přičemž takový postup byl judikaturou správních soudů aprobován jako v zásadě dostatečný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2020, č. j. 3 Azs 93/2018-34, nebo ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33).
35. K funkci výslechu účastníka řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl: „Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45). Nejvyšší správní soud konstatoval i to, že důkaz výslechem účastníků je důkazem pouze podpůrné povahy, jehož provedení je namísto především tam, kde dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. Je proto na účastníku řízení, aby tvrdil,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jaké konkrétní skutečnosti mají být jeho výsledkem prokázány a proč je nelze prokázat jinými důkazními prostředky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 Azs 135/2019-43).

36. Žalobce v průběhu správního řízení navrhl provedení svého účastnického výsledku pouze tvrzením, že „by se rád vyjádřil k okolnostem spojeným s odsouzením v Litvě“; v podaném odvolání poté zmínil, že by jím bylo „možné přesvědčit se nejen o jeho vazbách k ČR, ale i o jeho sebereflexi a náhledu na trestnou činnost“. Žalovaný byl následně povinen se v odpovídající míře konkrétnosti vyjádřit k tomu, proč účastnický výsledek neprovedl, což dle hodnocení soudu také v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně učinil (viz str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí a str. 4 prvostupňového rozhodnutí), jak již bylo soudem též shora popsáno. Žalovaný tak srozumitelně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu popsal, proč za vyvstálé situace vyhodnotil žalobcův návrh na provedení účastnického výsledku za nadbytečný, když ve věci správně uzavřel, že s ohledem na zjevnou obecnost vyjádření žalobce v průběhu správního řízení, ačkoliv měl zcela dostatečný prostor předestřít správním orgánům veškeré pro věc rozhodné skutečnosti, za současného zjištění už dříve rekapitulovaných okolností, nevyvstala potřeba podrobnějšího dokazování ohledně odsouzení žalobce v Litevské republice a jeho vazeb na Česko republiku. Ani v podané žalobě přitom žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které měly být jeho výsledkem k soukromému a rodinnému životu na území prokázány (resp. nad rámec zjištěného). Dle názoru soudu byl tedy skutkový stav zjištěn dostatečně i bez provedení účastnického výsledku žalobce.
37. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
38. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. prosince 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce